

familia
Roademult

Florian Cristescu

ilustrații de SILVIA COLFESCU

editura
VREMEA
BUCUREȘTI
2020

The logo of the publisher, editura VREMEA, is a stylized, bold letter 'V' composed of two vertical bars. Below the logo, the publisher's name and location are printed in a clean, sans-serif font.

SOȚII ROADMULT SE MUTĂ LA O CUCOANĂ BĂTRÂNĂ

Afost odată ca și altădată. Poate să fi fost și de mai multe ori, dar lucrurile pe care am să vi le spun s-au întâmplat odată. Așa ... a fost odată, nu prea demult, acum câțiva ani, un șoricel și cu soția sa. Adică a fost un șoricel însurat. Șoricelul se numea Roademult, iar soția lui se recomanda: Madam Roademult.

Familia Roademult locuia în București pe strada Ies, într-o casuță mică, dar nu tocmai curățică. Ei se lăudau că sunt chiriași cinștiți, dar contract nu aveau.

Și de plătit, niciodată nu plățiseră chiria.

De altfel, o duceau bine. Proprietarul nu-i supăraseră niciodată. De mâncare găseau mai întotdeauna. De îmbrăcăminte, nu prea aveau nevoie. Domnul Roademult n-avea decât un joben, un baston și un costum de haine.

Madam Roademult era o cucoană foarte modestă și foarte econoamă.

Se mulțumea cu puțin și niciodată nu se certa cu bărbatu-său pentru lux, ori pentru modă.

Cum spusei, trăiau bine. Dar de la o vreme, lucrurile se schimbaseră.

Proprietarul casei avea o fetiță. Și fetiței îi plăcea foarte mult să se joace cu pisicile. Și cum a făcut fetița, cum a dres, că, într-o zi, a căpătat o pisică de la o rudă.

Căci înțelegeți, până atunci proprietarul caselor nu avusese pisică.

Ei bine, de când a venit în casă pisica aceea, familia Roademult n-a mai avut zi liniștită.

După câteva luni de suferință, soții Roademult s-au hotărât să se mute.

- Să ne mutăm, dragă, în toamnă! zise într-o zi Roademult către soția sa.

- Să ne mutăm, dragă, îi răspunse doamna, să ne mutăm! Nu vezi că nu mai e de trăit cu pisica aceea. De când a venit, am slăbit îngrozitor. Parcă mi-e rușine să mai ies din culcuș. Apoi sunt și bolnavă. Am ajuns

nervoasă! Ce, așa eram eu? Să umbli prin casa ta tot cu frica în sân. Mare proastă a mai fost și fata proprietarului, de a adus pisica aici!

- Adevărat proastă! Eu, să pot, i-aș roade urechile!

- Ha! Ha! Ba eu i-aș roade mâinile!

- Tu, tot mai lacomă! Crezi că nu te-ai sătura dintr-o pereche de urechi?

- Aș! Nu m-ai înțeles, dragă! Eu m-aș sătura și dintr-o ureche, căci fata proprietarului, slavă Domnului, are urechi măricele; dar eu aș avea alt scop. Aș vrea să-i rod mâinile, ca să nu aibă cu ce mângâia pisica. Atunci, poate, pisica ar pleca. Și apoi, dacă i-aș roade mâinile, fata n-ar mai avea cu ce să facă curățenie prin casă! Ce, nu vezi, dragă? De când cu pisica asta, a învățat și fata proprietarului să iubească curățenia. N-o vezi cum se spală, cum se piaptână? Apoi, cum deretică prin casă? Și mie, spun drept, nu-mi place o astfel de ocupație.

- Ai dreptate, draga mea, și eu i-aș roade mânușițele. Păcat că fata proprietarului nu e nici surdă, nici moartă, ca să nu ne simtă. De aceea, mai bine să ne furișăm într-o noapte, binișor, în dulapul cu haine și să-i roadem măcar o părticică din rochița cea nouă. Pe urmă să ne mutăm!

- Foarte bine! Așa să facem! Dar ai găsit casă?

- Da, draga mea. Peste drum, la numărul 13, șade o cucoană bătrână, văduvă, bogată și foarte milostivă. Ba mi se pare că e și cam bolnavă!

- Ha! Ha! Foarte potrivit, dragul meu! Acolo să ne mutăm! Dar cred că înainte de a ne muta, trebuie să văd și eu viitoarea noastră locuință.

- Bine, la noapte vom face o vizită bătrânei proprietărese!

După cum le fusese învoiala, în noaptea următoare se duseră să vadă casa.

Bătrâna nu dormea.

Stătea culcată pe niște perne moi și citea o carte. Șoarecii intrară încet, pe furiș. Priviră cu băgare de seamă în toate părțile, apoi începură să cerceteze. Intrară prin dulapuri, scotociră peste tot, se plimbară pe sub pat. Apoi cercetară în bucătărie și în sufragerie.

Trântiră unele lucruri, făcură zgomot, dar bătrâna, care era cam surdă, nu i-a auzit.

Peste tot găsiră lucrurile pe placul lor.

Le plăcu surzenia bătrânei; dar când băgară de seamă că în toată casa nu mai era nici un șoarece, bucuria nu mai avea margini. Începură să joace și să cânte de bucurie:

- Chiț - chiț-chiț-ți-ți, adică, ce bine-i aici! Ce bine-i aici!

Apoi, când gândeau că baba nu aveau pisică... Of! Of! Ce mulțumire pe ei! Câte planuri nu-și făceau! Credeau că nimeni nu-i mai fericit decât ei pe lume.

După ce mai petrecură nițel în casa bătrânei, soții Roademult se întoarseră acasă.

Pe stradă, mergeau la braț, încet, tacticos.

Niciodată nu fuseseră mai mulțumiți ca atunci. De aceea se mutară cu vreo săptămână înainte de sosirea toamnei.

NOUA LOCUINȚĂ E CU NOROC

O dată aranjați în noua locuință, soții Roademult începură să ducă o viață plină de petreceri.

Când mânca, cucoana cea bătrână făcea fărâmituri și slujnica ei, Marița, nu mătura decât foarte rar. Astfel, familia Roademult avea mâncare aproape de-a gata.

Nu trebuia decât să iasă nițel din culcușul ei și madam Roademult găsea ori o bucată mare de pâine, ori un os, ori cine știe ce alte bunătăți.

Odată, ea găsi în apropierea culcușului său un cocoloș mare de brânză.

Locuința familiei Roademult era sub dulapul cel mare al cucoanei proprietărese. Acolo era o gaură în dușumea și într-însa șoriceii noștri erau adăpostiți foarte bine.

De dimineață, domnul Roademult ieșea din culcuș și dădea o raită prin odaie, ca să caute de-ale mâncării. În vremea aceasta, cucoana scutura prin culcuș, se pieptăna și aranja lucrurile ca pentru masă.

După ce sosea bărbatul, luau împreună câte o gustare și, astfel, nu mai aveau grijă până la prânz.

La prânz, de obicei, luau masa afară din culcuș: pe sub pat, pe după sobă, ori pe după dulapurile din bucătărie, pe unde găseau ceva de ros.

După masă se plimbau puțin prin podul casei sau prin magazie.

Vizite nu prea făceau. Rar se duceau pe la fosta lor locuință, la familia Roadetot.

Pe familia Roadetot n-o poftiseră niciodată în noua lor locuință. Se tot scuzau că nu și-au aranjat încă lucrurile, așa cum se cuvine.

Dacă în timpul plimbării găseau ceva bun și gustos, vreo bucată de zahăr, o foaie din vreo carte de povești sau altceva, atunci ei luau frumușel lucrul găsit și-l duceau în culcuș.

De multe ori se întâmpla ca în plimbările lor să se întâlnească cu Marița. Aceasta îi zărise de vreo câteva ori și voise să-i omoare, dar bătrâna proprietăreasă o certase rău. Că e păcat să omori niște ființe sărmane. Că nu sărăcește ea cu ce-or mânca doi, trei șoricei.

Cu toate că proprietăreasa îi apăra, Marița îi pândea mereu și soții Roademult se fereau grozav de dânsa.

Seara, soții Roademult mâncau în bucătărie. Acolo găseau masa gata și puteau să cineze foarte tacticos.

Madam Roademult mânca mai delicat. Ea alegea bucățelele mai mici și le rodea mai încetișor. Domnul Roademult alegea bucăți mai mari, cât capul său, și le rodea cu multă lăcomie.

După câteva luni de la mutarea lor în noua locuință, madam Roademult născu cincisprezece copilași mici și frumoși.

Acum, domnul Roademult era foarte îngrijorat că familia i se înmulțise și nu prea avea unde să-și așeze copiii. După multă bătaie de cap, puse la cale și afacerea asta. Sub dulap, nu departe de culcușul lor, era o strachină spartă. O căptușură frumos cu niște zdrențe și apoi așezară copilașii într-însa. Copiii erau sănătoși cu toții, așa că domnul Roademult nu era silit să mai cheltuiască ceva și pentru doctorii. Hrăniți bine, ei crescuseră repede. Peste câteva luni erau tot atât de mari și de grași ca părinții lor. Ce bucurie era acum pe soții Roademult. De multe ori, dumnealor îi luau pe toți cei cincisprezece moștenitori și plecau la plimbare. Pe drum se înșirau câte unul, câte doi, ori câte trei, încât umpleau strada pe unde treceau. Șoricimea care îi vedea se mira de ei. Și nu o dată se auzea zicându-le:

- Ia privește, soro, pe Roademultuleasa! A plecat cu liota după ea! Și ce copii frumoși are, dragă!